

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Alina Szymanowska

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2023 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 16 lutego 2023 r.

sygnatura akt I C 176/21

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego postanowienia o kosztach procesu do dnia zapłaty.

Alina Szymanowska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 lutego 2023 r., sygn. akt I C 176/21 Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu:

1. zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w P. kwotę 9.068,44 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

- od kwoty 61,50 zł od 20 lutego 2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 7.561,20 zł od 24 marca 2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.445,74 zł od 24 lutego 2020 r. do dnia zapłaty;

2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.176,33 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

4. nakazał ściągnąć od powoda, z zasądzonego na ich rzecz w punkcie 1. wyroku roszczenia, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu kwotę 125,23 zł tytułem nieuiszczonych wydatków procesu;

5. nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu kwotę 983,02 zł tytułem nieuiszczonych wydatków procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany.

Zaskarżył wyrok w części, tj. w zakresie punktów 1. oraz 3. i 5.

Zarzucił Sądowi I instancji naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

1. art. 233 k.p.c. poprzez ich błędne zastosowanie i przyjęcie, że:

- rabaty na zakup oryginalnych części zamiennych i materiału lakierniczego nie mają charakteru rynkowego, podczas gdy rabaty wynikają z konkretnych porozumień z dostawcami, a nadto z uwagi na powszechność wydatków komunikacyjnych i zgłaszanych roszczeń z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, wynegocjowane rabaty pojawią się w obrocie na szeroką skalę, w związku z czym mają charakter rynkowy i obowiązywały w chwili szkody,
- zastosowanie rabatów wymusza konkretnego warsztatu naprawczego, podczas gdy z przedłożonych porozumień wynika, że dostawą miały zostać objęte jedynie części zamienne i materiał lakierniczy i to do wybranego przez poszkodowanego miejsca np. warsztatu (pozwany nie oferował warsztatu z ograniczeniem prawa wyboru poszkodowanego).

2. art. 233 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. przez ich błędne zastosowanie i pominięcie opinii biegłego w zakresie ustalenia wariantu czasu trwania najmu przy możliwości przywrócenia jezdności pojazdu poprzez naprawę lusterka, a nadto należytego czasu zgłoszenia szkody przez profesjonalistę powódkę,

3. art. 233 k.p.c. poprzez ich błędne zastosowanie i pominięcie faktu prowadzenia profesjonalnej działalności powódka w likwidacji szkód w pojazdach i ich naprawach oraz dokumentacji z której wynika że to powódka skupiła w dniu szkody całość roszczeń, przy ocenie czy i kto powinien był wiedzieć, że wymiana lusterka przywróci jezdność pojazdu, a zatem skróci czas trwania najmu i parkowania pojazdu – zminimalizuje wysokość szkody.

Zaskarżonemu wyrokowi apelujący zarzucił także naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że poszkodowana poniosła szkodę w kwocie 3.583,09 zł, podczas gdy przy skorzystaniu z rabatów koszt naprawy wynosił 3.051,32 zł brutto,

2. art. 362 k.c. oraz art. 354 § 2 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 826 § 1 k.c. w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych przez ich niezastosowanie i przyjęcie, że poszkodowany nie ma obowiązku skorzystania z rabatu, podczas gdy poszkodowany - wierzyciel obowiązany jest do minimalizowania w miarę możliwości skutków szkody i nie przyczyniania się do jej powiększenia, a więc do skorzystania z zaproponowanych przez towarzystwo ubezpieczeń likwidujące szkodę rabatów, która obowiązywała w dniu szkody, w szczególności w związku z najnowszą Uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2022 r. sygn. III CZP 119/22 (wskazująca na możliwość proponowania poszkodowanym zakupu części z rabatami).

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa co do kwoty 6.644,87 zł, w tym kwoty:

- 531,77 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 24 lutego 2020 r. do dnia zapłaty (koszty naprawy),
- 5.116,80 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 24 marca 2018 r. do dnia zapłaty (koszty najmu),
- 996,30 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 24 marca 2018 r. do dnia zapłaty (koszty parkowania),

Pozwany wniósł także o zmianę wyroku poprzez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania w I instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji w całości jako bezzasadnej oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się bezzasadna.

Na wstępie należy wyjaśnić, że rozpoznanie apelacji, która w postępowaniu uproszczonym ma charakter apelacji tzw. niepełnej, jest – poza uchybieniami skutkującymi nieważnością postępowania, które w niniejszej sprawie nie miały miejsca – ograniczone wyłącznie do podniesionych w niej zarzutów. W modelu apelacji niepełnej sąd odwoławczy nie rozpoznaje ponownie roszczenia powoda, a jedynie ocenia trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia oraz prawidłowość postępowania przed sądem I instancji, będąc ściślej związanym zarzutami apelacyjnymi. Z tego też względu, zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c., sąd II instancji, który nie przeprowadził postępowania dowodowego, sporządza uzasadnienie wyroku zawierające jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Oznacza to także, że nie istnieje potrzeba odnoszenia się do tych wszystkich zarzutów, które nie miały ostatecznie znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd odwoławczy w pełni podziela i przyjmuje za własne. Na aprobatę zasługują również poczynione przez Sąd Rejonowy rozważania prawne.

W judykaturze powszechnie się przyjmuje, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu.

Przenosząc te ogólne rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że Sąd I instancji rozstrzygając sprawę w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów i tym samym nie naruszył przepisu art. 233 k.p.c. Prawidłowe ustalenia faktyczne są konsekwencją dokonania przez Sąd I instancji poprawnej oceny dowodów, bez naruszenia reguły wynikającej z art. 233 § 1 k.p.c. Ustalenia te nie zostały w przekonujący sposób podważone w apelacji, w ramach podniesionych w niej zarzutów procesowych, w szczególności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Analiza zarzutów podniesionych w apelacji, dotyczących naruszenia prawa procesowego art. 233 k.p.c. prowadzi do wniosku, że w istocie nie odnoszą się one do ustaleń faktycznych (apelujący nie kwestionuje konkretnych ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd I instancji), ale raczej stanowią próbę zakwestionowania poprawności przeprowadzonego przez sąd orzekający procesu subsumcji ustalonego stanu faktycznego pod właściwe przepisy, co należy do sfery wykładni i stosowania prawa materialnego.

Podniesione zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego w swojej istocie w zasadzie stanowiły zarzuty materialnoprawne, apelujący kwestionował przyjęty przez Sąd Rejonowy koszt naprawy pojazdu oraz okres najmu pojazdu zastępczego i okres parkowania uszkodzonego pojazdu.

Zarzutów podniesionych w apelacji Sąd Okręgowy nie podzielił, należy podzielić argumentację przytoczoną w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, która legła u podstaw zaskarżonego rozstrzygnięcia..

Roszczenie odszkodowawcze w ramach ustawowego obowiązku ubezpieczenia komunikacyjnego OC powstaje już z chwilą wyrządzenia szkody, a jego zakres nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu. Z art. 822 § 1 k.c. wynika, że świadczenie ubezpieczyciela ma charakter pieniężny. Odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy, powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem.

Zważywszy na treść apelacji i podniesione w niej zarzuty, odwołując się do poglądów judykatury można stwierdzić, że zakres obowiązku uprawnionego do odszkodowania w ramach obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych do współdziałania z zakładem ubezpieczeń celem minimalizacji szkody (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.) jest pojmowany dość szeroko, co ma przeciwdziałać nadmiernemu rozszerzaniu odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela i w konsekwencji także wzrostowi składek ubezpieczeniowych (zob. analogicznie uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 r., III CZP 20/17).

Obowiązek współpracy nałożony na poszkodowanego należy oceniać odwołując się do realiów i okoliczności faktycznych konkretnej sprawy. Nie sposób stwierdzić, że w każdym wypadku poszkodowany decydując się na naprawę pojazdu zobowiązany jest do dokonania naprawy uszkodzonego pojazdu przy użyciu materiałów oferowanych przez zakład ubezpieczeń, bo do tego w istocie sprowadzałoby się nałożenie na poszkodowanego obowiązku skorzystania z rabatu na części, a więc z oferty dostawcy części zamiennych, czy też z rabatu na materiały lakiernicze oferowane przez pozwanego. Poszkodowanego i ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku nie wiążą żadne uzgodnienia w zakresie sposobu naprawienia szkody, jak mogłoby być przy umownym ubezpieczeniu AC.

W zakresie dotyczącym kosztów naprawy pojazdu Sąd Okręgowy wskazuje, że w pełni podziela argumentację, która legła u podstaw rozstrzygnięcia dokonanego przez Sąd w tym przedmiocie. Argumentów przytoczonych przez Sąd Rejonowy apelujący nie podważył. Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd Rejonowy nie twierdził, że zastosowanie rabatów wiąże się z koniecznością wyboru konkretnego warsztatu naprawczego.

Sąd Okręgowy nie podziela również podniesionych w apelacji zarzutów dotyczących naruszenia prawa materialnego sformułowanych w związku z przyjętym przez sąd za uzasadniony okresem trwania najmu pojazdu zastępczego oraz parkowania pojazdu. Sąd Rejonowy poczynił rozważania w tym zakresie, które również zasługują one na pełną aprobatę. Należy mieć na względzie proces likwidacji szkody i działania podjęte w tym zakresie przez pozwanego ubezpieczyciela jako profesjonalistę. Zważywszy na okoliczności faktyczne niniejszej sprawy, oczekiwanie na likwidację szkody uzasadniało zarówno najem pojazdu zastępczego jak i parkowanie pojazdu w okresie przyjętym przez Sąd Rejonowy.

Sąd Okręgowy nie dopatrzyl się zatem dostatecznych podstaw do uwzględnienia sformułowanych w apelacji zarzutów naruszenia art. 361 § 1 k.c., art. 362 k.c. oraz art. 354 § 2 k.c. w zw. z art. 826 § 1 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych

Wobec powyższego apelacja pozwanego podlegała oddaleniu jako bezzasadna na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 2 pkt 4 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Na

koszty należne powodowi od pozwanego składają się koszty zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej w kwocie 900 zł.

Alina Szymanowska